

Τῇ βάγια μου, τῇ σκλάβᾳ μου τὴν πρὸ ἀπορριξιμαίᾳ μου, καὶ πάλε ν-ναὶ καὶ πάλ' ὄχι καὶ πάλε ὡς μοῦ δόξῃ
 Ρόδ. 2) Οὐδ. οὐσ., τὸ ἀπορρίψεως ἄξιον, τὸ μακρὰν ἀπορριπτόμενον Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. — Λεξ. Αἰν.: Ἡ νόνα δὲν ἐννοίωσε τῆς ξενιτειᾶς τὴ φτώχεια καὶ δὲν ἐγινε ἀπορριξιμαῖο σὲ ξένον τόπο Θράκ. β) Τὸ ἐκθετον βρέφος Κύπρ. γ) Τὸ ἐξ ἀποβολῆς ἔμβρυον Λεξ. Αἰν.

ἀπορριξίμι τό, Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Ἡπ. Πελοπ. (Καλάβρυτ.) — ΧΧρηστοβασ. Διαγών. 37 ἀπορριξίμι Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπορριξιμαῖος. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 240 κέξ.

1) Τὸ ἐξ ἐκτρώσεως προελθὼν ἔμβρυον ἐνθ' ἄν. 2) Ἀπόρριμμα τοῦ σίτου, σκύβαλον Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.)

3) Τὸ ἐγκαταλελειμμένον, τὸ περιφρονημένον Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.): Παροιμ. Ἀπορριξίμι κάτεργο 'ς ἀγαθὸ λιμῶνα.

ἀπορριφή ἡ, Κύθηρ. ἀπορριφή Ἰκαρ. ἀπορροφή Κρήτ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀπορριφή. Ἰδ. Δουκ. ἐν λ. ἀπορροφή, ἐνθα τύπ. ἀπορροφή.

1) Ἀπόστημα ἀδένων Κρήτ. Κύθηρ. 2) Φλεγμονὴ τοῦ προσώπου πυώδης Ἰκαρ.

ἀπορρίχνω, ἀπορρίχτω Κάρπ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπορρίχτω Κάρπ. κ.ἀ. ἀπορρίχνω σύνθη. ἀπορρίχνον βόρ. ιδίωμ. καὶ Πελοπ. (Μάν.) ἀπορρίχνω Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κύθηρ. Προπ. (Ἀρτάκ.) Ρόδ. κ.ἀ. ἀπορρίχνου Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) ἀπορρίχνου Εὐβ. (Στρόπον.) ἀπορρίχνω Πελοπ. (Γορτυν. Μεσσ. Μάν.) ἀπορρίνω Ἡπ. (Τσαμαντ.) Πελοπ. (Κορινθ. Μαντίν.) ἀπορρίχνω Πελοπ. (Μάν.) ἀπορρίζω Πελοπ. (Μάν.) ἀπορρίβκω Κύπρ. ἀπορρίβκω Κύπρ. ἀπορρίσσω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀπορρίττω Καλαβρ. (Μπόβ.) Μετοχ. ἀπορριχτημένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ἀ. ἀπορριχτημένος Ἰος.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀπορρίπτω.

1) Θεωρῶ τινα ἀνάξιον προσοχῆς, περιφρονῶ Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ.) Ἰος Κάρπ. Κρήτ. (Ἐμπαρ. κ.ἀ.) Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Προπ. (Μηχαν.) Ρόδ. Στερελλ. (Ἀράχ.) κ.ἀ.: Εἶδα λοῦται ἐπόρριξές με καὶ θαρεῖς πρὸ πῶς εἶμαι ἓνα σκουπίδι Ἀπύρανθ. Μὴ τὸν ἀπορρίχνετε Σαρεκκλ. Δὲν ἀπορρίχνω γὰρ πρᾶμα καὶ ὅλα χρειάζονται Κρήτ. Ἀπουστὰν ἐπόθαν' ὁ κύρις τῆς ἐπορρίχτηκεν (παρημέλησε τὸν ἑαυτὸν τῆς) αὐτόθ. Πᾶρι μι, μὴ μ' ἀπορρίξ' Ἀδριανούπ. Ποτ-τέ μου ἐν σὲ ἀπορρίβκω Κύπρ. Ἐπόρριψεν τοὺς συγγενεῖς του τὸ ἐσθήκωσεν τὸν ξένον αὐτόθ. Ὁ Θεὸς ἐν ἀπορρίβκει τὸ πλάσμα του αὐτόθ. Ἀφοῦ εἶναι καλὴ ἡ καμένη κ' ὕστερα τὴν ἔχουνε ἀπορριχτημένη ὅλοι Ἀπύρανθ. Ἀπορριμμένου κασιᾶ Στερελλ. (Ἀράχ.) Ἀπορριμμένος εἶναι, γιατί' χεὶ θλίψι Ἐμπαρ. || Παροιμ. Ἀπορριχτημένο κάτεργο σὲ ἀγαθὸ λιμῶνα (περὶ τῆς σημασίας ἰδ. ἀπορριξιμαῖος 1) Ἰος || Γνωμ.

Μὴν ἀπορρίχτης ἄνθρωπο μὲ τὴ δική σου γνῶσι, γιατί' δὲν ξέρεις ὁ Θεὸς εἶδα χεὶ νὰ τοῦ δώσῃ Κρήτ. || Ἄσμ.

Ἀπορριμμένη μ' ἔχουνε σὰν καλὰ μὲν 'ς τὸν κάμπο Σίφν.

Ἐσένα καὶ ἀπορρίχτασι πῶς θὰ μὴν εὖρης ταίρι, κ' ἐσοῦ βρες μὴν βασιλίσσαν ἀπὸ τὸ Κάτ' Ἀπέρι

Κάρπ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. πβ. Ἀλκίφρ. 1,6 «ἡγάγου με... οὐκ ἀπερριμμένην γυναῖκα, οὐδὲ μίαν τῶν ἀσήμεων».

2) Γεννῶ προῶτως, πάσχω ἀποβολήν, συνηθέστερον ἐπὶ ζώων, ἐνιαχοῦ δὲ καὶ ἐπὶ γυναικὸς σύνθη. καὶ Καλαβρ.

(Μπόβ.): Ἀπόρριξε ἡ ἀγελάδα - ἡ γίδα - ἡ προβατῖνα - ἡ φουάδα κττ. Ἀπόρριξαν τὰ πρόβατα σύνθη. Ἡ δεινα ἀπόρριξε Αἶγ. Ἀπόρριξε ἡ γ'ναῖκα Θεσσ. (Δομοκ.) Τοῦτ' ἡ γεναῖκα οὐλον τοῖαι ἀπορρίβκει τὰ μωρά της Κύπρ. Πολλὰς γυναῖκες 'ς τὴν ὄψι του ἐλπιούμηνσαν καὶ ἄλλες ἔγκυες ἀπόρριξαν ΑΚαρκαβίτσ. Ζητιᾶν. 78. Γίδα ἀπορριγμένη (ἡ παθοῦσα ἀρτίως ἔκτρωσιν) Ἡπ. || Παροιμ. Ἡ καμήλα τοῦ φτωχοῦ ἀντὶ νὰ γεννήσῃ ἀπόρριξε (ὅτι πολλάκις ὁ πτωχὸς ὑφίσταται ζημίας τότε ἀκριβῶς, ὅταν προσδοκᾷ κέρδος) Ἡπ. || Ποίημ.

ἡ μάννα ν' ἀπορρίχῃ
 ὅταν ἰδῇ τὸν ἥσκιο μας, 'ς τὰ στήθη της τὸ γάλα
 νὰ γίνεταί πικρὴ χολή, περὶδρομος, φαρμάκι

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,26. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβάλλω 6. Καὶ μετβ. ἀποβάλλω τὸ ἔμβρυον ἄωρον πολλαχ.: Τὸ πόρριξε ἡ γαδιάρα Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Τ' ἀπόρριξε ἡ φουράδα Στερελλ. (Αἰτωλ.) 3) Ἐπὶ δένδρων καὶ φυτῶν ἐν γένει, ἀπορρίπτω τὸ ἄνθος ἢ τὸν μικρὸν ἔτι καρπὸν Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Κύπρ. — ΓΚυριακ. Περονόσπορ. 4: Οἱ ἐλαῖες πόρριψαν φέτι τοὺς ἀθ-θούς Κύπρ. Τὰ πόρριχνει ἡ ντοματέα τὰ ντοματάκια Αὐλωνάρ. «Τὸ σταφύλι ἀπορρίχνει, ρεῦει ἐντελῶς ἢ γίνεταί ριψίτης» ΓΚυριακ. ἐνθ' ἄν. β) Ἀνθῶ προῶτως Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀπόρριξαν οὐλα τὰ κλαριά, γιατί' τὰ ξιγέλας' ἡ καλουκισιά. γ) Βλαστάνω χόρτον, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὅταν μετὰ τὰς πρώτας φθινοπωρινὰς βροχὰς φυεταὶ ὀλίγον χόρτον, ἐπακολουθήσῃ δὲ ξηρασίᾳ Ἡπ. Πελοπ. (Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Λεπεν.): Ἀπόρριξε ἡ γῆς Μάν. Ἐβριξε πρῶμα καὶ θ' ἀπορρίξ' ἡ γῆς Λεπεν. Ἀμα βρέξ' τοῦ καλουκαίρ' ἀπορρίχν' ἡ γῆς Αἰτωλ. Δὲ θὰ χουμι καλὴ χροινιά φέτου, γιατί' θ' ἀπορρίξ' οὐ τόπους αὐτόθ.

4) Ἐπὶ ἀνδρός, ἀποσπερματίζομαι Κύπρ.: Ὅταν ἀρκι-νῇ ν' ἀπορρίβῃ ὁ ἄγρως, χοντρύνει ἡ φωνή του. Ἐπόρριψα 'ς τὸν ὕπνο μου. 5) Ἀποπατῶ, ἀποβάλλω τὴν κόπρον μου Κύπρ.: Νὰ πάω νὰ πόρριψω. 6) Ρίπτω, ἀπορρίπτω τινὰ πρὸς τι, ὠθῶ Ἀθῆν. Κάρπ.: Ἄσμ. Δὲν ἦρξες κρίσι νὰ μὲ πᾶς, κριτὴ γὰρ νὰ μὲ κρίνῃ, μόνε 'ς τὸ Θεὸ μ' ἀπόρριξε ποῦ γλήγορο τὸ δίνει Ἀθῆν.

Ἡ ἀάπη πύργους κατελγεῖ, πετένια ρίχτει κάτου
 καὶ παλληκάρια τοῦ σπαθιοῦ πόρριχτει τοῦ θανάτου

Κάρπ. 7) Μεταδίδω νόσον, ιδίωμα κττ. ἡ κάμνω νὰ μεταδοθῇ εἰς τινα Πελοπ. (Μάν.): Δὲν πάω, γιατί' ἔχει βλογιά καὶ θὰ μ' ἀπορρίξῃ. Εἶναι σπυριασμένος καὶ ἀπορρίζει ὅποιον πλησιάσῃ. Συνών. κολλῶ. 8) Παύω ρίπτων, τελειώνω τὸ ρίξιμο Ἡπ. κ.ἀ.: Ἀπορρίχνω τὰ λιθάρια Ἡπ.

ἀπορριχτήμα τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπορρίχτω, δι' ὃ ἰδ. ἀπορρίχνω.

Περιφρόνησις, ὀνειδισμός: Τ' ἀπορριχτημάτων τὸν ἔχου γ' εὐτό.

ἀπορριχτικός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδουρριχτικός Πελοπ. (Γέρμ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπορρίχτω, δι' ὃ ἰδ. ἀπορρίχνω.

Ἐπὶ νοσήματος, μεταδοτικός, μολυσματικός ἐνθ' ἄν.: Ἀδουρριχτικεῖα ἀρρώστια Γέρμ.

ἀπορριχτός ἐπίθ. Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπορρίχτω, δι' ὃ ἰδ. ἀπορρίχνω.

Ἀπερριμμένος, παρημελημένος: Παροιμ. Ἀπορριχτὸ καράβι 'ς ἀγαθὸ λιμῶνα. Συνών. ἀπορριξιμαῖος 1.

ἀπόρριψι ἡ, Καλαβρ. (Μπόβ.) πόρριψι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀπόρριψις.

1) Ἐκχυσίς τῆς γονῆς τοῦ ἄρρενος, ἀποσπερμάτισις Κύπρ. 2) Ἐπὶ ζώων ἔκτρωσις τοῦ κυοφορουμένου

